

© Copyright E. Αρβανιτάκη & Σία Ο.Ε.
Μάιος 2005

I.S.B.N. 960-7914-25-2

Επιμέλεια έκδοσης: *Φρόσω Αρβανιτάκη*
Καλλιτεχνική επιμέλεια: *Λαμπρινή Μάνου*
Σκίτσα: *Μαρία Θειοπούλου*

Εκδόσεις ΔΕΛΤΟΣ

Πλαστήρα 69, 17121 Νέα Σμύρνη, Ελλάδα

tel: +30210-9322393 fax: +30210 9337082

e-mail: info@deltos.gr www.deltos.gr

DELTA Publishing

69 Plastira St., 17121 Nea Smyrni, Athens, GR

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του έργου αυτού στο σύνολό του ή σε τμήματα, τόσο στο πρωτότυπο, όσο και σε μετάφραση ή διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, η οποία κυρώθηκε με τον ν. 100/1975.

Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη της φωτοστοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικά της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου με οποιαδήποτε τεχνική μέθοδο ή μέσο, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

1 Στο αεροδρόμιο

- Συγγνώμη, δε βρίσκω τη βαλίτσα μου...
- Από πού έρχεστε, δεσποινίς;
- Από τη Στοκχόλμη πετάξαμε για Άμστερνταμ, κι από το Άμστερνταμ ήρθαμε στην Αθήνα.
- Με ποια εταιρεία;
- Με την Easy Air.
- Πού θα είστε τις επόμενες δυο-τρεις μέρες;
- Στην Αθήνα...
- Γράψτε εδώ τα **στοιχεία** σας, τη διεύθυνσή σας στην Αθήνα και ένα τηλέφωνο, και μόλις τη βρούμε, θα σας **ειδοποιήσουμε**.
- Μα, κύριε, δεν έχω ρούχα, πέδιλα. Τι θα κάνω; Θα είμαι με τα μποτάκια μου, μ' αυτή τη ζέστη;
- Λίγη υπομονή, δεσποινίς... Πάνου. Δε βλέπετε; Δεν είστε μόνο εσείς. Είναι κι άλλοι σαν κι εσάς. Με τόσες πτήσεις αυτή την εποχή, δυστυχώς συμβαίνουν αυτά...

Και τώρα τι κάνω; Παίρνω το λεωφορείο και πηγαίνω στην Αθήνα... χωρίς τίποτα.

τα στοιχεία οι πληροφορίες που γράφει η αστυνομική ταυτότητα
ειδοποιώ πληροφορώ κάποιον για κάτι

Μόλις φτάσω, πρέπει ν' αγοράσω μια μπλούζα, μια φούστα, **εσώρουχα**, πέδιλα και... Όχι, δεν μπορώ. Δεν έχω τόσα λεφτά για ψώνια. Βέβαια, μπορώ να τηλεφωνήσω να μου στείλουν χρήματα. Όμως όχι. Είπα ότι θα τα καταφέρω μόνη μου, και θα το κάνω. Άλλωστε **θ' ανησυχήσουν** χωρίς λόγο, και δεν το θέλω.

Δεν είναι εδώ κι η Νίκη. Έφυγε στο νησί. Ευτυχώς, μου άφησε το διαμέρισμά της. Φυσικά, ούτε στη θεία Πίτσα θέλω να τηλεφωνήσω. Η θεία θα θέλει να πάω στο σπίτι της, κι εγώ θέλω να είμαι μόνη μου αυτόν τον καιρό. Τόση προσπάθεια έκανα να πείσω τη μαμά και τον μπαμπά.

Δε θα πω, λοιπόν, σε κανέναν τίποτα. Καλύτερα ελεύθερη και με... μποτάκια. Αλλιώς, θα είμαι με τη θεία Πίτσα, και θα θέλει να πηγαίνουμε παντού μαζί. Άπαπα! Και μόνο που το σκέφτομαι! Θυμάμαι πέρυσι τι πέρασα, μέχρι να έρθει η μαμά και να ησυχάσω! Ούτε όταν ήμουν μικρό παιδί. Η θεία Πίτσα ζει ακόμα στην εποχή που ήταν εκείνη νέα, πριν σαράντα χρόνια δηλαδή. Αυτά παθαίνεις, όταν μένεις μόνος σου

τα εσώρουχα τα ρούχα που φοράμε κάτω από τα ρούχα που χρησιμοποιούμε στη δουλειά ή στο δρόμο (π.χ. το φανελάκι, το σουτιέν κτλ.)
ανησυχώ φοβάμαι ότι κάτι δεν θα πάει καλά

και δεν κάνεις παιδιά. Ζεις τη ζωή από την τηλεόραση και τα μυθιστορήματα. Δε λέω, καλή είναι η καημένη η θεία, αλλά... Πάντως μαγειρεύει πολύ ωραία! Εκείνες οι πίτες της είναι τέλειες! Και μόνο που τις σκέφτηκα, πείνασα! Και τώρα, υπομονή. Σε δυο-τρεις μέρες η βαλίτσα μου θα είναι εδώ, ελπίζω.

Μμμ. Γρήγορα φτάσαμε. Πάλι καλά, δεν είχε κίνηση αυτή τη φορά! Είναι και οι καινούργιοι δρόμοι! Βρε πώς άλλαξε η Αθήνα! Σα να έγινε καινούργια! Την άλλη φορά ήταν παντού έργα.

Και τώρα, δρόμο για το σπίτι! Με τα πόδια, φυσικά! Βαλίτσα δεν έχω, και τα λεφτά του ταξί θα πάνε για καλτσάκια κι ένα **βρακάκι**, για ν' αλλάξω μετά από το ντους που θα κάνω φτάνοντας. Ποπό, ζέστη, αν και είναι μόνο αρχές Ιουνίου!

2 Στην ταβέρνα

- Νίκο, τον λογαριασμό σε παρακαλώ!
- Τελειώσατε; Αυτά να τα πάρω;
- Ναι. Μπορείς να τα πάρεις όλα.
- Να φέρω φρουτάκι; Έχουμε πεπόνι και καρπούζι.

το βρακάκι

– Ε, φέρε λίγο κι απ' τα δύο.

*Επιτέλους έφυγαν και οι τελευταίοι πελάτες. Η ώρα είναι 4.30 το απόγευμα. Ώρα είναι να φάω κι εγώ. Τι να πάρω; Με τόση δουλειά και τόσες **μυρωδιές** από την κουζίνα, νομίζω ότι δε θέλω τίποτα. Τίποτα που να μυρίζει, πάντως.*

Μια μακαρονάδα με σάλτσα ντομάτα μόνο, και μια σαλάτα είναι ό,τι πρέπει. Μετά, λίγο να ξεκουραστώ, λίγο να προλάβω να διαβάσω, πριν αρχίσουν να έρχονται οι πελάτες για το βράδυ.

Το Σάββατο είναι η πιο δύσκολη μέρα μου, γιατί δουλεύω και το μεσημέρι και το βράδυ, μέχρι αργά. Η δουλειά, όμως, μ' αρέσει. Ευτυχώς, υπάρχει κι ο Μανόλης! Όλοι που έρχονται από την Πάρο κι έχουν ανάγκη από δουλειά, ξέρουν πού θα πάνε. Θα πάνε στον Μανόλη τον Παριανό.

Ο Μανόλης είναι **ταβερνιάρης**. Έχει μια καλή ταβέρνα στο παλιό κέντρο της Αθήνας, στην οδό Αισχύλου, στου Ψυρρή. Παλιά, αυτή η **συνοικία** ήταν γεμάτη μικρά μαγαζιά, και τότε υπήρχε μόνο η

ταβέρνα του Μανόλη, δηλαδή του πατέρα του. Πέρασαν όμως τα χρόνια, και η περιοχή άλλαξε. Άνοιξαν μπαρ, κλαμπ και καινούργιες ταβέρνες. Τα μικρά παλιά μαγαζιά τώρα πια σιγά-σιγά κλείνουν, και το μέρος έγινε τουριστικό και της μόδας.

3 Η Νίκη στο σπίτι της ξαδέρφης της

*Τώρα, μάλιστα. Μετά το ντους αισθάνομαι πολύ ωραία! Ευτυχώς βρήκα και κάποια ρούχα της Νίκης που είχε στο σπίτι και μου κάνουν. Έτσι, θα έχω να φορέσω κάτι αυτές τις μέρες. Με τη Νίκη δεν έχουμε μόνο το ίδιο όνομα, αλλά μοιάζουμε αρκετά - λίγο πιο κοντή και πιο **παχουλή** εκείνη - και μας αρέσει να κάνουμε τα ίδια πράγματα. Τα ρούχα της μου είναι κάπως κοντά, αλλά δεν πειράζει. Ποιος θα με δει; Κανείς που να με ξέρει. Μόνο τα παπούτσια της δεν μου κάνουν. Πολύ πιο μεγάλο το δικό μου το πόδι, δυστυχώς.*

Πάντως, αυτό το διαμερισμάκι το έχω στην καρδιά μου! Ένα ίδιο θέλω να έχω κι εγώ, όταν θα μένω μόνη μου. Καλά, η Νίκη ξέρει να φτιάχνει σπιτίτια με το

παχουλός λίγο χοντρός

η μυρωδιά αυτό που καταλαβαίνεις με τη μύτη σου, όταν έρχεσαι κοντά σε ένα φαγητό, σε ένα άρωμα κτλ.

ο ταβερνιάρης αυτός που έχει μια ταβέρνα

η συνοικία κομμάτι μιας πόλης με δικό του όνομα